

РЕШЕНИЕ

№ 2055

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1271** по описа за **2023** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Н. А. М., срещу Решение №17837 от 09.11.2022г. по н.а.х.д. № 10272/2022г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 96-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № (НП) 22-4332-012281 от 04.07.2022г., издадено от началник група СДВР, отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

Касаторът твърди, че решението е порочно. Счита, че при съставяне на АУАН и НП са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в непосочване на конкретната хипотеза на нарушението по чл.140, ал.1 от ЗДвП. Твърди се нарушение на принципа “ne bis in idem“, тъй като е бил санкциониран за едно и също нещо два пъти. Претендира за приложение на чл.28 от ЗАНН, като счита, че нарушението представлява „маловажен случай“. Иска се отмяна на решението и на потвърденото с него НП.

В открито съдебно заседание касатора поддържа касационната жалба с посочените в нея доводи.

Ответникът по касационната жалба СДВР - отдел „Пътна полиция“, не е изразил становище по жалбата и не се представлява в съдебно заседание.

Участващият в производството прокурор от СГП счита, че решението на въззивния съд е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

С Наказателно постановление № 22-4332-012281 от 04.07.2022г., издадено от началник група „ОПП“ към СДВР на касатора, на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП, са наложени две административни наказания - „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП, за това, че на 19.02.2022 г., около 10:55 часа, в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], управлявайки личният си л.а. марка „БМВ 650 И“, с рег.номер № 404М081, като при номер 5 –при извършена проверка се установява, че управлява МПС със изтекли транзитни регистрационни.

На основание събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка. В изпълнение на изискванията на чл.314, ал.1 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, въззивният съд е разгледал жалбата по същество, като е изследвал правилното приложение на процесуалния и материалния закон. При така извършената проверка е счел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати нарушения на процесуалните правила, вкл. по чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, обуславящи отмяна на НП, като АУАН и НП изхождат от компетентни длъжностни лица.

Районният съд правилно е установил фактите по делото, към които и настоящата инстанция се солидаризира, поради което няма излишно да ги повтаря. Следва да се посочи единствено, че правилно от събраните доказателства е било установено от въззивния съд, че преди паркирането от страна на водача на спирка на градския транспорт, същият е бил видян да управлява процесното МПС от полицейските служители констатирали нарушението, който са го последвали и след спирането му са извършили проверка. В тази връзка са напълно безпочвени и лишени от доказателствена опора, твърденията на жалбоподателя, че не е управлявал лекия автомобил, а е чакал пътна помощ на въпросната спирка.

Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя.

Неоснователно е възражението на касатора за липса на конкретизиране на нарушената хипотеза на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. В тази връзка СРС е посочил изчерпателни доводи, като единствено следва да бъде допълнено, че както текстово, така и цифрово правилно е посочена хипотезата на нарушената правна норма, а именно: „управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред“, с което е виновно е нарушил чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Посоченото текстово изписване на нарушението е ясно и недвусмислено, в тази връзка липсват каквито и да е предпоставки то да бъде прието за неясно или непълно, доколкото съдържа точно и пълно фактическо описание на претендираното от административния орган нарушение. Липсва противоречие между словесното и цифровото му отразяване. Още повече, че в НП е посочено изрично и

детайлно и санкционната норма, под която е подведено нарушението- тази по -чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП, която съответна изцяло на текстовото изписване на нарушението.

Не се приема за основателно и възражението за нарушение на принципа "ne bis in idem". В решението си въззивният съд е отговорил и на това възражение, като правилно е посочено, че се касае за отделни административни нарушения, които съобразно чл. 18 от ЗАНН подлежат на самостоятелно санкциониране. Цитираният принцип е приложим при установяване на пълно фактическо съответствие между две наказуеми деяния, т.е. ако лицето вече е било санкционирано за абсолютно същото нарушение или престъпление. В случаят се установяват различни по вид административни нарушения, за които според цитираната законова разпоредба, следва да бъдат наложени и отделни наказания.

Касационната инстанция не споделя и възражението, че случаят може да бъде приет за „маловажен“. Правилно е прието от въззивния съд, че не са налице занижена степен на обществената опасност на деянието или дееца, което да е предпоставка за приложение на института по чл. чл.28 от ЗАНН. Видно е от една страна, че процесния лек автомобил е бил управляван, с изтекли транзитни регистрационни почти месец след като е изтекъл срока им на валидност, т.е. не може да се приеме, че деянието е с по-ниска степен на обществена опасност. От друга страна от приложената справка картон на водача е видно, че касаторът е бил наказван по административен ред за значителен брой нарушения по ЗДвП, което сочи и завишената обществена опасност на дееца. Всичко това изключва възможността за приложението на чл. 28 от ЗАНН.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК, но пред настоящата не са претендирани от ответника по касация, поради което и съдът не присъжда такива.

Водим от горното, Административен съд София-град, X.-ри касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №17837 от 09.11.2022г. по н.а.х.д. № 10272/2022г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 96-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

1.